

INTERVIEW | Pascale Bruinen (51),
schrijver/columnist/blogger/spreker

‘Alles waar je ogen van gaan sprankelen, moet je doen’

AD-columniste Pascale Bruinen staat voor een opmerkelijke levenswending. Na 18 jaar officier van justitie te zijn geweest - bepaald geen verkeerde baan - wordt ze schrijfster. Tenminste, dat is het plan. ‘Ik word hier zó absurd gelukkig van!’

SANDER VAN MERSBERGEN

Het voelt alsof ze ondanks een gelukkig huwelijk verliefd is geworden op een andere man. Pascale Bruinen (51) was 18 jaar lang officier van justitie bij het Openbaar Ministerie in Limburg. Een prachtige baan, een functie met status. Ze deed grote zaken, had mooie portefeuilles. Maar dat zeurende gevoel diep van binnen...

De Maastrichtse kon zich er niet aan onttoren. Een aantal jaar geleden begon ze met schrijven, columns vooral, ook voor deze krant,

en ze raakte eraan verslingerd. Had geen besef van tijd als ze er mee bezig was. Het ene moment was het 14.00 uur, de volgende keer dat ze op de klok keek 18.30 uur.

Om maar te zwijgen van de reacties van mensen op haar pennenvruchten. „Daar werd ik zó absurd gelukkig van!” Steeds vaker be kroop haar de gedachte: zal ik er mijn beroep van maken? „Het zweet brak me uit als ik eraan dacht. Nee, dat kan niet, zei ik dan.” Maar op een gegeven moment was er geen ontkomen meer aan.

Dus staat er sinds 1 januari geen officier van justitie, maar schrijver/columnist/blogger/spreker op haar visitekaartje. Omdat ze de columns in het AD als officier schreef, stopt ze daar ook mee. Het wordt écht een nieuw begin. Het ergste wat er kan gebeuren, is dat het mislukt. En dat is dan maar zo. „Ik zou het mezelf nooit vergeven als ik dit liet passeren.” Als columniste probeerde Bruinen altijd te laten zien dat een officier ook iemand is met emoties. Met twijfel ook, gewoon een mens als alle anderen dus. Ze zag bij *Pauw* altijd wel de vertrouwde rits strafrechtadvocaten hun kant van het verhaal doen (‘dan zit ik echt tandenknaarsend op de bank’) en miste de uitleg vanuit justitie.

Dat ook een officier van justitie gevoel legt in een strafeis, is iets wat de buitenwereld volgens haar moet weten, iets waar ze ook trots op is. „Je staat daar namens de maatschappij

▲ **Pascale Bruinen: ‘Het ergste wat er kan gebeuren, is dat het mislukt. En dat is dan maar zo.’**

FOTO ANNEMIEK MOMMERS

Officier van justitie geeft haar baan op om te gaan schrijven

en moet dus ook rekening houden met het gevoel van rechtvaardigheid dat daar leeft. Op een professionele manier natuurlijk, niet door te gaan huilen of schreeuwen, maar door te proberen iets te bewerkstelligen. Ik heb me daarom altijd nadrukkelijk tot de verdachte gewend, om hem aan te spreken op zijn daden en de gevolgen daarvan. Bij velen glijdt dat meteen van de schouders af, maar bij sommigen komt het binnen. Dat zie je gewoon, aan hun lichaamshouding.”

Het is precies dit wat ze ook met de rest van haar leven wil gaan doen: mensen inspireren, tot veranderingen aanzetten. Als schrijfster, maar desnoods ook als een soort lifecoach. „Als officier van justitie heb je een heel mooie taak, maar je zit wel aan het eind van het traject. Je komt in beeld als het al fout is gegaan. Ik wil meer aan het begin zitten, dáár mensen inspireren.”

Zelf dient ze daarbij meteen als lichtend voorbeeld. „Wat ik zeker wil gaan propageren, is de parallelle carrière. Zet een stap, door volkomen risicoloos naast je bestaande baan iets anders te gaan doen. En inderdaad, dan werk je je het schompes. Maar het is wel leuk! Ik hoor zo vaak mensen zeggen dat ze iets anders willen. Dan willen ze vrachtwagenchauffeur worden, maar doen ze het niet omdat ze dan hun hypotheek niet meer kunnen betalen. Maar dat is zo zonde. Alles waar je ogen van gaan sprankelen, moet je doen.”

Wilhelmina hield de touwtjes strak in handen in Londen

HANNEKE VAN HOUWELINGEN

DEN HAAG | De oorlogsbrieven van koningin Wilhelmina worden vandaag openbaar gemaakt door het Nationaal Archief. Duidelijk wordt dat de vorstin zich vanuit ballingschap flink bemoeide met de politiek en het koningshuis ná de bevrijding een grotere rol wilde toedichten.

Oorlogsbrieven koningin vandaag openbaar gemaakt

haar blocnotes overall tussen. Korte aantekeningen, potloodkrabbels, vaak een bevelende toon. Ze nam de leiding in Londen, waar de Neder-

landse regering in ballingschap doorbracht.

Na de oorlog moesten haar dochter, prinses Juliana, en prins Bernhard een grotere rol krijgen, schreef ze in één van de brieven. Fasseur: „Ze wilde een sterkere regering die niet elke 2 dagen in de Kamer moest opdraven voor moties. Het parlement zou een bescheidener rol krijgen.”

Fasseur en een select aantal collega's kreeg jaren geleden inzicht in de oorlogsbrieven van Wilhelmina, die vandaag openbaar worden. Hans Blom, oud-directeur van het Nationaal Archief dan ook verre van verrassend. „Maar het blijft interessant dat Wilhelmina haar denkbeelden heeft opgeschreven. Wilhelmina was iemand met

◀ **Koningin Wilhelmina overhandigt prins Bernhard in 1941 een briefje.**

FOTO BENELUX PRESS

duidelijke politieke opvattingen, al zei ze altijd dat het om het nationaal belang ging.”

Vlak na de bevrijding schrijft de oorlogskoningin een brief aan Willem Schermerhorn, de eerste naoorlogse premier, en de sociaaldemo-

cratische voorman Willem Drees. De koningin maakt zich zorgen dat het kabinet geen ministers zal hebben uit het zuiden van het land, dat onder de bezetting zwaar te lijden had.

Het publiek kan vanaf nu ook de

brieven inzien die Wilhelmina aan haar familie schreef, maar verwacht geen persoonlijke aantekeningen, waarschuwt historicus Paul Brood van het Nationaal Archief. Die zijn opgeborgen in het privéarchief, dat Fasseur als enige mocht inzien.

Een van de stukken die vandaag wel naar buiten komt, kan Fasseur niet rijmen. Het gaat om de geruchten over de zwangerschap van prinses Juliana in 1940. Hij kent alleen verhalen van 1 jaar later. Pas in 1943 wordt prinses Margriet geboren.

De Archiefwet bepaalt dat archieven van de overheid na 20 jaar worden overgedragen aan het Nationaal Archief. Ruim 95 procent van die stukken is meteen in te zien. Circa 5 procent blijft langer geheim. Dat is om de privacy van levende personen of het landsbelang te beschermen.